

Ἐν ἡ καταστάσει εἶχε φθάσῃ ὁ Γουσταῦος, δὲν ὑπῆρχε πλέον δισταγμός. Εὐρίσκετο μεταξὺ δύο γυναικῶν, μιᾶς, ἧς ἦτο ἐραστὴς ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ ἦτις ἦτο ἀπλῆ γριζέττα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης ἐκείνης, ἣν παρέχει τις τῇ ἐρωμένην του, ὅτε ἀρχεται αἰσθανόμενος ἔρωτα πρὸς ἄλλην γυναῖκα· τῆς ἄλλης, νέας, ὥραιας, καλῆς οἰκογενεῖας, ἀγνῆς ὡς ἄγγελος, εἰς ἣν εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὰς πρώτας συγκινήσεις τῆς ψυχῆς — διότι ἡ Λαυρεντία ἤρξατο ἐννοεῖν ὅτι μερὶς τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἠκολούθει τὸν Γουσταῦον, ὅταν ἀπεχωρίζετο αὐτοῦ — διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος θὰ τον συνέχαιρε καὶ τῆς ὁποίας οὐδεὶς μέχρη τῆς ὥρας ἐκείνης εἶχεν ἐγγίσει τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου.

Ὁ Γουσταῦος λοιπὸν δὲν ἐκρατεῖτο πλέον παρὰ μόνον ὑπὸ τῆς λεπτότητος τῆς καρδίας του.

— Πῶς νὰ ὁμολογήσω τοῦτο εἰς τὴν δυστυχῇ αὐτὴν Νισσέτταν; . . ἔλεγε καθ' ἐαυτόν.

Προθέσατε ὅτι ἡ ματαιότης τοῦ ἀνθρώπου, ἣτις ἐξωθεῖ αὐτὸν πάντοτε πέρα τοῦ ὁμοιολήθους, ἐτριπλασίαζε τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐνεποίει εἰς τὴν ῥάπτριαν, καὶ ὅτι κατέληγεν εἰς τὸ νὰ λέγῃ καθ' ἐαυτόν :

« Ἐὰν ἐφονεύετο, μανθάνουσα τοῦτο ; »

« Δὲν φονεύεται τις δι' αὐτό, ἐπανελάμβανεν' ἐξ ἐναντίας ἡ Νισσέττα θὰ με λησμονήσῃ... » Καὶ παρατηρήσατε πῶς εἶναι πεπλασμένη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις· ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Νισσέττα θὰ τον ἐλησμονεῖ ἐλύπει τὸν Γουσταῦον, ὅτε, τοῦναντίον, ἔπρεπε νὰ τον εὐχαριστῇ, ἀφοῦ τοῦτο θὰ ἐχρησίμευεν εἰς αὐτόν ὡς πρόφασις διὰ τὰ σχέδιά του.

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά εἶναι ὁμοίᾳ τῷ λαβυρίνθῳ τοῦ Δαιδάλου· ὁποιοῦνδήποτε δρόμον καὶ ἂν ἐλάμβανέ τις, εὐρίσκετο πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Μινωτάυρου. Οἶανδήποτε ὁδὸν καὶ ἂν τραπῇ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ βίῳ, εὐρίσκεται πάντοτε ἀντιμέτωπος τῷ ἐγωισμῷ του, Μινωτάυρῳ, φονεύοντι τὰς ὄνειροπολήσεις, τὰς προθέσεις ταύτας τῆς ψυχῆς.

Ὡς καλῶς ἐννοεῖται, ὁ Γουσταῦος δὲν κατέληξεν εἰς τὸ νὰ σκέπτεται περὶ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Λαυρεντίας, χωρὶς νὰ κέκτηται σπουδαίας ἐγγυήσεως ὅτι ὁ γάμος οὗτος ἦτο δυνατός.

Ἡ Λαυρεντία οὐδένα ἠγάπα, περὶ τοῦτου ἦτο βέβαιος, διότι οὐδὲν εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ ποκαλύψῃ τις ὅσον τὰ μυστικὰ νεάνιδος, ὅταν ἐπιτύχῃ παρ' αὐτῇ βελόν τινος οἰκειότητος. Ἄλλως ἦτο βέβαιος ὅτι, ἐὰν αὕτη δὲν ἠσθάνετο ἤδη πρὸς αὐτόν συμπάθειάν τιναν λίαν προφανῇ, δὲν θάησιστα τοῦλάχιστον εἰς τὸ νὰ γείνη σύζυγός του, ἐὰν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δεμορτῶν ἐξήρτων τὴν συναίνεσιν των ἀπὸ τῆς ἰδικῆς τῆς.

Πολλὰκις ὁ Γουσταῦος ἐπιδεξίως, ἡ μάλλον ἐνόμισεν ὅτι ἐπιδεξίως, εἶχεν ἐξέτασιν τὸν ταγματάρχην ἐπὶ τῶν προθέσεων αὐτοῦ περὶ τῆς θυγατρὸς του, καὶ

εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ταγματάρχης θὰ ἦτο ὅλως διατεθειμένος νὰ ὑπανδρεύσῃ αὐτήν, ἐὰν ἡ νέα εὐρίσκεν ἄνδρα ἀρέσκοντα αὐτῇ καὶ ἔχοντα ἀρμόζουσαν περιστάσιν καὶ κοινωνικὴν θέσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Δεμορτῶν, αὕτη ἤθελεν ὅ,τι καὶ ὁ σύζυγός της· καὶ ἐὰν εἴπομεν ὅτι ὁ Γουσταῦος ἐνόμισεν ὅτι ἐπιδεξίως ἐξήτασε τὸν ταγματάρχην, ἐγένετο τοῦτο, διότι οὗτος, εἰς τὸν ὅποτον δὲν ἤθελε νὰ καταστήσῃ γνωστὰς ἀμέσως τὰς προθέσεις του, εἶχε μαντεύσῃ αὐτὰς κατὰ τι καὶ συχνάκις συνδιελέχθη περὶ αὐτῶν μετὰ τῆς συζύγου του.

— Ὁ κύριος Γουσταῦος Δωμῶν θὰ ἦτο ἐξαίρετος γαμβρός διὰ τὴν Λαυρεντίαν, εἶχεν εἶπῃ ἡ κυρία Δεμορτῶν, ἐὰν πιστεύσω τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις μου. Ἄλλως τε δέ, θὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ, καὶ θὰ μάθω κατὰ πόσον πρέπει νὰ βασιζώμην ἐπ' αὐτοῦ.

Οἱ γονεῖς τῆς Λαυρεντίας εἶχον παρατηρήσῃ ὅτι ὁ Γουσταῦος περιποιεῖτο τὴν θυγατέρα των, τοῦθ' ὅπερ αὐτὸς ὁ Γουσταῦος δὲν εἶχε παρατηρήσῃ.

Ὅταν ἀρχητὰς τις ἐρώμενος μιᾶς γυναικὸς, ἐλλείπει λέξεων, ἃς δὲν τολμᾷ νὰ εἴπῃ καὶ αἵτινες θὰ ἦσαν ἡ ἔκφρασις τοῦ ἔρωτος, ὃν αἰσθάνεται ἤδη καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ κοινοῖσιν δι' οἰοῦντι τὸν τρόπον, ἀφίνει τὸ βλέμμα του νὰ ἐκφράσῃ, καὶ τοῦτο συχνάκις ἀκουσίως του, πᾶν ὅ,τι τὸ στόμα συγκρατεῖ ἔτι.

Καὶ τὰ βλέμματα ταῦτα βλέπουσιν οἱ γονεῖς, παρόντες ἐκεῖ, ἵνα βλέπωσι τὰ πάντα καὶ ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπὶ τοῦ τέκνου των.

Διό, καίπερ λαλῶν περὶ τῆς βρογχῆς καὶ τοῦ ὥραιου καιροῦ μετὰ τῆς Λαυρεντίας, ὁ Γουσταῦος παρετήρει αὐτήν, ὡς παρατηρεῖ ἄνθρωπος διαλογιζόμενος πᾶν ἄλλο ἢ ὅ,τι λέγει.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα

Α'

Ἡ νύξ εἶναι δροσερὰ καὶ ἡρεμὸς· ὁ δὲ οὐρανὸς διαυγής πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὁμιχλώδης πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὸ στερέωμα κοσμεῖται ὑπὸ τοῦ γαλαξίου καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων, ἀσθενῶς λαμπυρίζοντων ὀπισθεν τῶν νεφελῶν· κύκλωθεν δὲ εἰς τὸν ὀρίζοντα φαίνονται ἐλαφρὰ καὶ ἀτμώδη νέφη, ὡς ἡ χιών λευκά, ὁμοιάζοντα πρὸς λεπτὸν λευκὸν πέπλον περιβάλλοντα πρὸς τὰ κάτω κυανὴν ἐσθῆτα χοροῦ. Ἐν τῷ ὕδατι δὲ ἀντανάκλωμενα ἀπεικονίζονται τοσοῦτω πιστῶς, ὥστε δὲν γνωρίζει τις πόθεν ἀρχίζει ὁ οὐρανός, ποῦ ἀπολήγει ἡ θάλασσα.

— Καλὸς καιρός, ψιθυρίζει γέρον τις νύκτες βυθίζων τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἔμπεδον τοῦ πλοίου, μὰ καὶ ἐλεεινὸς γὰρ

καῖνον ποῦ θέλει νὰ ἰδῇ τὰ φανάρια. Ἄν ἔστελνε ἡ Παναγιὰ κανένα ἐλαφρὸ ἀεράκι νὰ σκορπίσῃ τὸ πούσι...

Ὅπισθεν τοῦ ναύτου, ἐπὶ τῆς γεφύρας πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ εὐρίσκονται συνηγμένοι· ὁ διοικητὴς φαίνεται ἀνυπομονῶν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνήσυχος· ὅλοι πυρετωδῶς ἀναμένουσι σχεδὸν μὴ ὁμιλοῦντες. Ἐνίοτε ρίπτει τις σκοπίμως φαιδρὰν τινὰ φράσιν, ἀλλ' αὕτη μένει ἀνεὺ ἀπαντήσεως καὶ οὕτω καταφαίνεται πλειότερον ἡ συγκίνησις, ἣν ζητοῦσι νὰ ἀποκρύψωσιν. Ὅλοι διὰ τῶν διόπτρων παρατηροῦσι τὴν πρὸ αὐτῶν ὁμιχλώδη λευκότητα καὶ τὰ μικρὰ νέφη, ὅπως ἄλλοι καθήμενοι πλησίον τῆς ὀρχήστρας, βυθίζουσι τὸ βλέμμα εἰς τὰς ἐπισημομένας πτυχὰς τῶν δαντελλῶν χορευτρίας.

Εἶναι ἀκριβῶς μεσονύκτιον.

Μεσονύκτιον τῆς Καθαρᾶς Τρίτης, τῆς νυκτὸς τῆς εὐθυμίας, τῆς τρέλλας, τῶν ἐρώτων· κατὰ τὴν ὥραν ταύτην οἱ στρογγύλοι κωδωνίσκοι τῶν προσωπιδοφόρων ἀντηχοῦσι πανταχοῦ, ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρη τῆς ἄλλης ἄκρας τῶν παρισινῶν βουλευθῶν, ἡσυχώτερον πρὸς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, θορυβώδεστερον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς, εὐθύμως τέλος πανταχοῦ καὶ εἰς τὰς τέσσαρας τῶν Παρισίων ἄκρας.

Ἐπίσης εἰς τὴν Βρέστην, τὸ Τουλὼν, τὸ Χερβούργον, παντοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, ἐκεῖ ὀπισθεν τῶν λευκῶν νεφῶν.

Καὶ ὅμως ἐδῶ εἰς ναύτης μόνον κυτῶν· τέσσαρα διπλὰ κρούσματα εἰς τὸν βαρὺν ὀρειχάλκινον κώδωνα, δονούμενον ἐν τῷ ἄερί, ἐνῷ ἀπὸ τῆς πύρας ὁ γέρον ναύτης ἀνακράζει διὰ φωνῆς μονοτόνου ἐπαναλαμβάνων τὸ δοθὲν πρόσταγμα:

— Πρόσεχε εἰς τὰς ἐποικιδας.

Ἄλλ' οὕτε καὶ συλλυγίζεται τὴν Καθαρὰν Τρίτην ἢ τὴν ἀρχομένην Καθαρὰν Τετάρτην ὁ γέρον ναύτης, ὡς καὶ οἱ ἀξιωματικοί. Τί τοὺς μέλλει δι' αὐτήν, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον θέλει προβάλλῃ αὐγὴ ὥραιότερας δι' αὐτοὺς ἡμέρας ἐξ ἐκείνων, αἵτινες οὐδέποτε λησμονοῦνται, αἵτινες οὕτε ὄνομα οὔτε χρονολογίαν ἔχουσιν, ὡς περικλείουσι πάσας τὰς περὶ μέλλοντος ἐλπίδας, τὴν λήθην τῶν παρελθόντων, ὅλα τῆς φαντασίας τὰ ὄνειρα.

Κατόπιν, ὅταν ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἡμέρας ταύτης θὰ λέγωσιν ἀπλῶς: «τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπέστρεψα ἐκ τοῦ Εἰρηνικοῦ.» Διότι ἀληθῶς ἡ Γαλλία, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τρία ἔτη τοσοῦτον ὠνειροπόλησαν, εἶναι ἐκεῖ ὀπισθεν τῶν μικρῶν νεφελῶν, αἵτινες τὴν καλύπτουσιν, ὡς ὁ πέπλος τὴν μελλόνυμφον, καθιστῶσαι αὐτοὺς μάλλον ἀνυπομόνους.

« Ἄν ἤρχετο κανένα μικρὸ ἀεράκι, » εἶπε πρὸ μικροῦ ὁ γέρον ναύτης· καὶ ἰδοὺ ἡ εὐχή του φαίνεται εἰσηκούσθη ὑπὸ τῆς Παναγιᾶς, ὡς προφέρει μὲ τὸν ἀγαθὸν βρετανικὸν του τόνον.

Ἐλαφρὰ αὖρα ἀπὸ βορρᾶ προχωρεῖ, ρυ-

1. Παρὰ δυτικοῖς ἡ Καθαρὰ Τρίτη (Mardi gras) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἡμετέραν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω. Σ. Μ.

τιδοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τὰ δὲ ἀτμώδη νέφη ἀλλάσσουν κατὰ μικρὸν σχῆμα, κινούνται καὶ διασκορπίζονται, ἀφίνοντα νὰ φανῇ ἡ γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντος, ἥτις χαράσσεται ἀργυρόχρους μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων.

Ἦδη ὁ ναύτης παρατηρεῖ μετὰ πλείονος προσοχῆς· καὶ ἄλλοι συνηθοῖσθαι περὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ βλέμμα του, ὀπισθέν των δὲ τὰ δίοπτρα τῶν ἀξιωματικῶν καταβιβασθέντα πρὸς στιγμὴν ὑψοῦνται καὶ πάλιν.

— Ἀποστείλατε τὸν σκοπιωρὸν εἰς τὰς κεραίας, εἶπεν ὁ διοικητὴς πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

Ἄλλ' ὁ γέρον ναύτης εἶχεν ἤδη ἀκούσει ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός καὶ πρὶν τὸ πρόσταγμα ἐπαναληφθῇ ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν σχοινίων τοῦ ἱστοῦ, σειομένων ἐκ τῆς βίας καὶ τῆς συγκινήσεως μεθ' ἧς ἀνέρχεται, φθάνει τὸ θωράκιον, ὑπερβαίνει τὰς κεραίας καὶ ἀναβαίνει ἀκόμη ὑψηλότερον μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ ἱστοῦ. Διότι τῷ ἐσάνη ὅτι εἶδεν ὅτε ἦτο ἀκόμη κάτω λάμπειν τινα ἀσθεὴ καὶ ἀβεβαίαν, ἣν δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀναγγεῖλῃ... ὥστε ἦτο ἀστὴρ τις ἀνατέλλων, ὅστις ἐφαίνετο ὡς φάρος μακροσμένος. Τέλος φθάνει καὶ τοποθετεῖται ὅπως ἴδῃ καλλίτερον. Τὰς κνήμας ἔχων περιπτελεγμέναις περὶ τὸν ἱστόν, τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, τὴν δὲ ἄλλην κρατῶν ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὰ νῶτα κεκυρτωμένα, φαίνεται ὡς μελανὴ σφαῖρα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης καὶ οἱ λάροι περίεργοι τὸν ἐγγίζουσι διερχόμενοι.

Ἄλλ' οὗτος περὶ τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ ζητεῖ ἐναγωνίως...

Αἰφνης δι' ἡχηρᾶς φωνῆς ἀνακράζει βέλαιος ἡδὴ:

— Κόκκινο φανάρι ἀριστερὰ!

Καὶ ἀμέσως κατόπιν:

— Ἄλλο φανάρι ἀριστερὰ ἀκίνητον!

Κατόπιν συριγμοῦ ἐπιτάσσοντος προσοχὴν, ὁ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς, ἐπαναλαμβάνει τὰς λέξεις ταύτας, ὡς ἤκουσαν πάντες καὶ ἐκ νέου ἀκούουσιν ἐν συγκινητικῇ σιγῇ:

— Καλῶς, λέγει ἀπλῶς ὁ διοικητὴς.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μόλις ἀκούεται θόρυβος βηματῶν καὶ ψιθυρισμὸς τῶν ναυτῶν κεκλιμένων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου:

«Ποῦ; ποῦ;» ἐρωτῶσιν ἐναγωνίως, ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ ἰδῶσι τι ἀκόμη ἀπὸ τοῦ σκάφους. Δύο φῶτα, τὸ μὲν μετ' ἐρυθρῶν ἀναλαμπῶν, τὸ δὲ ἀκίνητον, εἶπε πρὸ μικροῦ ὁ ναύτης.

Ὅθεν εὐρίσκονται πρὸ τοῦ Οὐεσάν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πλέον· ἕκαστος ὁμῶς θέλει νὰ τὰ ἰδῇ ὁ ἴδιος... Ἐὰν ὁ ναύτης ἠπατάτο... Ἄλλ' αἰφνης: «Ἐκεῖ, ἐκεῖ», κράζουσι πολλοί. Καὶ βραχίονες ὑψοῦνται καὶ ὀφθαλμοὶ μετὰ συγκινήσεως ἀτενίζουσιν ἐν ἐκτάσει τὰ δύο ἐκεῖνα φωτεινὰ σημεῖα, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Γαλλίας!

Τὰ σημεῖα αὐξάνουσιν ἤδη, καὶ ἐρυθρὰ

λάμπει φθάνουσι μέχρι τοῦ πλοίου κανονικά, ρίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ροδίνην ἀντανάκλασιν ὡς ἥλιος δύων. Εὐρίσκονται πράγματι πρὸ τοῦ Οὐεσάν, τῆς Βρετανικῆς ταύτης νήσου, τοῦ τεμαχίου τούτου τοῦ ἀποσπασθέντος τῆς ζήρᾶς καὶ ριφθέντος ἐπὶ τῶν κυμάτων πρὸς ὀδηγίαν τῶν ναυτῶν ὡς λέμβος πλωρῶς.

Οἱ ναῦται αἰσθάνονται βιαίως πηλούσας τὰς καρδίας των, συγχρόνως δὲ νὰ γελάσωσι καὶ κλαύσωσιν ἐνταυτῷ, καὶ στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου μένουσι σιωπηλοί, προσηλθόντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν φώτων ἐκείνων.

Κατὰ μικρὸν ἡ εὐθυμία, μετρίαζομένη πάντοτε ὑπὸ τῆς πειθαρχίας, ἀναφάνεται γλυκεία καὶ ἡρεμος.

Ὅμιλοι φιλικοὶ σχηματίζονται, ἀνακοινοῦνται σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος, γέλωτες διασχίζουσι τὸν ἀέρα· πλησίον δὲ τοῦ πρώτου ἱστοῦ ναῦται τινες, συναθροισθέντες ὡς ἐκ συνενόησεως, τονίζουσι χαμηλοφώνως ἐν τῶν ἀφελῶν καὶ αἰσθηματικῶν ἐκείνων ἡσυχάτων, τὰ ὅποια τοσούτον ἀγαπῶσι καὶ τὰ ὅποια δὲν ἔχουσιν ἄλλην τινὰ ἀξίαν ἐκτὸς τῆς διδομένης εἰς αὐτὰ ὑπὸ λέξεων τιμῶν μαγικῶν, ἔνεκα τῶν ἐν αὐταῖς ἐγκλεισμένων ἀναμνήσεων τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς πατρίδος.

Ἄλλοι τοὺς ἀκούουσι καπνίζοντας τὰς πίπας των, σιωπηλοὶ καὶ συγκινημένοι.

Οἱ κοιμώμενοι σύντροφοὶ των ἐξυπνήσαντες προστρέχουσιν ἡμιενδεδυμένοι· ἀκούονται ἀκόμη ἐρωτήσεις, ἡχηρὰ χειραψίαι τυλλωδῶν χειρῶν καὶ βήματα ὑπόκωφα τῶν ἀναβαίνοντων καὶ ἐπιστρεφόντων ναυτῶν. Οἱ δὲ ψιθυρισμοί, αἱ λέξεις καὶ αἱ κινήσεις αὐταί, ταράττουσαι τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, δίδουσιν εἰς τὸ πλοῖον ὕψος μελαγχολικὸν καὶ συγκινητικόν.

Ἡ θάλασσα πάντοτε γαληνιαία, μόλις ρυτιδούται ὑπὸ τῆς αὔρας, θωπευούσης αὐτὴν διὰ τῆς πνοῆς τῆς καὶ ἐπὶ τοῦ στερεώματος διασκορπίζει χρυαζούσας ἀκτῖνας ἢ φθίνουσα σελήνη, ἐνῷ λευκοὶ λάροι, παρὰ κινήθεντες ὑπὸ τῆς καλοκαιρίας καὶ ἀφίσαντες τὰς ἀκτὰς τῆς Βρέστης ὅπου τοὺς περιορίζει ἡ τρικυμία, ἵπτανται ὑπερῆφάνως ἄνω τοῦ σκοτεινοῦ πλοίου ὡς ἐναέριοι συνοδοί.

— Τέλος πάντων, τὴν πρωίαν θὰ προγευματίσωμεν εἰς Βρέστην, εἶπεν ὁ διοικητὴς πλήρης χαρᾶς, ἐπαναλαμβάνων λεληθότως τοὺς ἐν Τουλῶν λόγους τοῦ Βοναπάρτου.

— Καὶ τὸ ἐσπέρας... ψιθυρίζει νέος τις ἀξιωματικὸς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του μεμνηστευμένος, εὐχρους καὶ ζωηρὸς ὡς νεῖνις.

— Τί ὥρα εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός γέρον μετ' ἡλικίαν γένειον, φειδρὸς ὡς παιδίον κρατῶν καπνοσύριγγα μετὰ τῶν ὀδόντων.

— Μία καὶ εἰκοσιπέντε· ἀπεκρίθη πηδελιούχος τις.

— Μία καὶ ἡμίσεια σχεδόν· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ κοιμηθῶμεν· λοιπὸν, κύριοι, προσέθηκεν ὁ ἱατρός στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, σὺς προτείνω νὰ πῶ-

μεν ἐν πόντῳ εἰς τιμὴν τῆς ἀφίξεώς μας καὶ νὰ σὺς διηγηθῶ μίαν φαιδρὰν ἱστορίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀναβαίνουμεν διὰ νὰ ἰδῶμεν τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τῆς Βρέστης, διότι βεβαίως γρήγορα θὰ εἰσέλθωμεν μετὰ τὴν ταχύτητα τὴν ὁποίαν ἔχομεν.

— Ναί! Ναί! ἐμπρὸς εἰς τὸ πόντος, ἐφώνησαν τινὲς τῶν ἀξιωματικῶν.

— Σὺς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς Ραούλ δὲ Βουκρεμὸν γελῶν. Αὐτὰ εἶναι καλὰ δι' ὑμᾶς, ἱατρεῖ, ὅστις δύνασθε νὰ κοιμησθε ὅταν θελήσητε, ἀλλ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν «φυλακὴν» εἰς τὰς τέσσαρας, ἐπομένως νομίζω ὅτι θὰ κάμω ἄσχημα νὰ κοιμηθῶ τὰς δύο ὑπολειπομένας ὥρας. Καλὴν νύκτα λοιπὸν καὶ καλὴν διασκέδασιν.

Καὶ ὡς ἐὰν ἐβιάζετο νὰ κατακλιθῇ ὁ Ραούλ, σπεύδων ἐφθασεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἐκλείσεν ὀπισθέν του τὴν θύραν θορυβῶδως.

Κατόπιν ἀνάψας τὰ δύο κηρία τοῦ θαλαμίσκου καὶ ἀνοίξας τὸ γραφεῖόν του ἐξήγαγε θήκην ἐκ δέρματος ρωσικοῦ, περιέχουσαν φωτογραφίας.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς τὴν ἐν Παρίσις ἐκδομένην

LECTURE

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗΝ ΤΗΝ 10 ΚΑΙ 25 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

(Ἐκ σελίδων 200 περίπου μεγάλου 8ου)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ:

Μυθιστορήματα καὶ διηγήματα τῶν διασημωτέρων συγγραφέων, ὡς τοῦ Ἀλφόνσου Δουῆ, τοῦ Γουλιέλμου Κλαρετῆ, τοῦ Αἰμυλίου Ζολᾶ, τοῦ Γεωργίου Ὀνέ, τοῦ Λουδοβίκου Ἀλεξῆ, τοῦ Guy de Maupassant, τοῦ René Maizeroy, τοῦ Paul Bourget, τοῦ Pierre Loti κτλ. κτλ.

Ἄρθρα Ἐπιστημονικά, Περιηγήσεις, Ἀναμνήσεις, Ταξιδίων, Ποιήσεις, Καλλιτεχνικά, Στατιστικά, κτλ., γεγραμμένα ὑπὸ τῶν καλλιτέρων συγχρόνων Γάλλων συγγραφέων.

Συνδρομὴ ἑτησία καὶ προπληρωτέα

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀιτωλῇ φρ. χρ. 16

Φυλλάδια πωλοῦνται χωριστὰ πρὸς 1 δρ. ἕκαστον.

Οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν λαμβάνουσι τὴν Lecture, ἅμα τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς.

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ἐφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.